

Clementines alauites

Jordi Fortuny

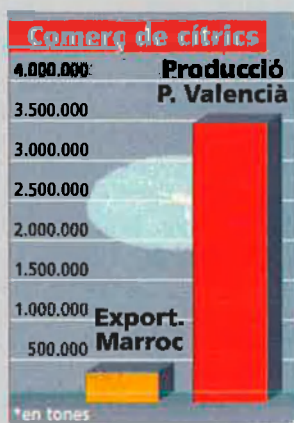
"Si les condicions de vida al Marroc empitjoren, probablement sí que ho pagarem car. Molts ja ho han avisat: segurament augmentaria l'emigració il·legal dels joves marroquins cap a Europa i es condemnarien, molts d'ells, a la marginació, a l'exclusió social."

Que la reducció de les captures de la flota pesquera andalusa l'acabariem pagant entre tots, ja fa mesos que ho sabíem. Primer, perquè els pescadors que s'han hagut de quedar tot l'estiu a port esperant un acord amb el Marroc han cobrat, mentrestant, l'assegurança d'atur. I després perquè totes les desgràcies les acabem pagant entre tots: la reconversió de la flota del nord del conflicte de l'halibut, els ajuts condicionats a Seat, la reconversió d'Iberia, la reconversió de les drassanes...

Però la novetat d'aquests dies és que als agricultors valencians els tocarà rebre especialment per culpa del famós acord de pesca amb el Marroc. L'astut Hassan II, 34 anys en el càrrec, ha posat taronges, clementines i tomàquets en el seu plat de la balança a l'hora de negociar amb la Unió Europea el repartiment de les quotes de pesca. La reducció de les captures per als pescadors andalusos no serà tan terrible com es pensaven, d'acord, però en canvi els marroquins obtenen un augment de les exportacions de cítrics i hortalisses que poden fer a Europa sense pagar aranzels.

I aquí han vingut els marraimias: alguns han parlat d'"apocalipsi", uns altres han dit que hi ha més de 500.000 llocs de treball en perill, i l'eurodiputat d'Unió Valenciana, Alfons Novo, tampoc no s'ha sabut contenir i ha acusat el govern espanyol d'estar confabulant amb Jordi Pujol per "dilapidar i massacrar els nostres cítrics"... Més raonable, el president d'intercitrus, Miquel Vilalta, ha demanat ajuts públics perquè el sector pugui fer les reformes necessàries per afrontar la situació, que, de tota manera, creu que es podrà superar...

Podríem analitzar per què el govern espanyol ha hagut d'utilitzar les taronges de moneda de canvi, i si és legítim fer-ho o no. Però no ho farem. Seria probablement molt fàcil recordar que, els agricultors valencians, han lluitat durant molts anys contra les adversitats i amb visió de futur per convertir el País Valencià en la primera potència mundial cítrícola, i en canvi les flotes pesqueres de l'Atlàntic no paren de donar-se patacades precisament per no haver

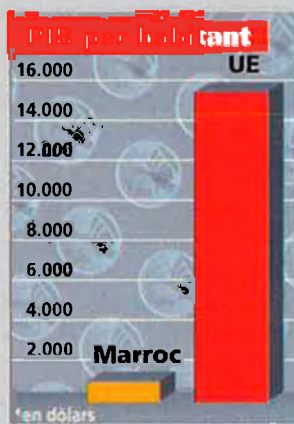
ORIOL MARTÍ

sabut tenir el mateix encert i visió de futur. Llavors, és just que uns paguin pels altres?

Però m'estimo més anar per una altra banda. Recordar la situació del Marroc. Al costat d'un règim pluripartidista que no acaba de ser democràtic del tot, de violacions dels drets humans, també hi ha una situació social més pacífica que la d'Algèria o Líbia i que els dirigents europeus no voldrien que s'espallés per res del món. Potser la política europea d'ajut al Magrib no

acaba de ser del tot encertada, però de segur que assegurar o millorar els ingressos dels pescadors i dels agricultors marroquins és encertat.

Si les condicions de vida al Marroc, ja prou difícils per la desertització, la pobresa, l'analfabetisme i l'explosió demogràfica, empitjoren, probablement sí que ho pagarem car. Molts ja ho han avisat: segurament augmentaria l'emigració il·legal dels joves marroquins cap a Europa i es condemnarien, molts d'ells, a la marginació, a l'exclusió social. Uns altres, més afortunats, trobarien el seu lloc, però no sense abans haver rebut la protecció social que els europeus ja no sabem ara mateix com mantenir. I el que ens fa més por, l'integriste, que trobaria el terreny adobat si les coses empitjoressin al reialme alauita de Hassan II. Al costat, Algèria, els integristes són ja un problema internacional i de fet l'estructura religiosa és molt similar als dos països: 98% de musulmans a Algèria, 99% al

ORIOL MARTÍ

Marroc.

No ens enganyem: ja sabíem que l'economia del Marroc ens faria la competència. Aquesta mateixa revista ho va dir fa anys i els fets ho han demostrat. Fàbriques tèxtils catalanes i valencianes han tancat i la producció s'ha traslladat als polígons industrials marroquins. Les taronges i clementines marroquines fan competència a les valencianes, els tomàquets marroquins, als murcians i els pescadors marroquins, als andalusos. I segurament més val així.